

Meseország vándorai

Hideg napok köszöntenek a meseföldi vándorokra, ha igaz, tán még hó is hull nemsokára! A Báboház kapuin zörgetve azonban jó melege, barátságos, mosolygós arcokra és kíváncsi nézőkre talál mindaz, aki télidőn útnak indulni bátorkodott. Hát még ha már ismerősként tér be hozzánk, mint Vékony Anna...

VÉKONY ANNA

„Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer Debrecenben az 1970-es években egy szegényember meg egy szegény asszony, s volt azoknak három gyermekük. A legkisebbik, a Vékony Anna nevű a debreceni Ady Gimnázium drámatagozatosaként érettségizett, onnan pedig egyenest a fővárosba, a Színművészeti Főiskolára vitte a lába. Budapesten nem járt szerencsével, így aztán Békéscsaba felé vette útját, ahol szülei intését megfogadván („Tanulj valami normális szakmát is, fiam!”) színész- és pedagógustanonc lett egyidejűleg az ottani színházban és tanítóképző főiskolán.

A debreceni lány, azaz az én első utam Békéscsabára tele volt jóféle meglepetéssel. Mikor odaértem, egy fiatal pártól kértem útbaigazítást a színház felé, s ők a szimpla elmagyarázás he-

lyett kedvesen elkísértek odáig, sőt, a fiú vitte helyettem a csomagjaimat. Eztán mozgalmas évek következtek: mesém hőstét, vagyis engem a „Jótett helyébe jót várj!” gondolatisága vezetett tovább.

Végzős békéscsabai főiskolásként két szerepet is eljátszhattam a Jókai Színházban, az egyikben nyújtott alakításomért (*Kiálts, város!*- Eszter szerepe)

az évad legjobb női alakításának díját is megkaptam, valamint az író, Szabó Magda személyes gratulációját. Ekkor jöttem rá arra is, hogy a gyermekkoromban a televízióban látott mesejátékokat (*A bétpettyes*, *Nyakigláb*, *Csupabáj*, *Málészáj*, stb.) innen, a Jókai Színházból közvetítették.

Később én magam is játszhattam sok-sok gyermekeknek szóló előadásban, többek között *A só* címűben, amit még a Gyulai Várszínházban is bemutattunk. A gyerekekhez való közeledést tehát sokféle úton-módon kínálgatta nekem az élet, például úgy is, hogy az első sikertelen színművészetis felvételem után még kétszer szerencsét próbáltam azért, s az utolsó után invitáltak az akkor induló bábos osztályba is. Maradtam volna szívesen, de vissza kellett mennem egy hirtelen jött diplomavédés miatt Békéscsabára.

Így aztán a bizonytalan felvételizés helyett szüleim örömeire átvettem pedagógusdiplomámat, de NEM kezdtem el tanítani. Szerződtetett a Jókai Színház, ahol hét szép, de küzdelmes évadot töltöttem...

Tíz év után egy vargabetűvel visszatértem Debrecenbe, a szülővárosomba. Örültem, hogy HAZA jöhöttem. Itt a Csokonai Színház tagjaként jó pár iz-

galmas szerepet játszhattam el (Antigoné, a grófnő az *Úrhatnám* polgárban, stb.), s talán a hazatérésből fakadó megnyugvás hozta magával, hogy a második itthoni évadom végén megfogant a kisfiam, Ábel. Határtalan boldogságban van részem vele, szépen cseperedik az én gyöngyöm, de most már újra vágyom arra is, hogy visszatérjek a színpadra. (Hogy pedagógus mivoltomról se feledkezsek meg: tanítottam egy ideig Szegeden, majd Debrecenben, az Ady Gimnázium dráma tagozatán, de a tanítás soha nem okozott akkora örömet, mint a játék.)

Két évvel ezelőtt kaptam az első játéklehetőséget a Vojtina Bábszínházban (*Égen-földön mese*, boszorkány), azóta pedig a Játékszínházban lettem többször csodás játszótársakra *Az állatok nyelvén tudó jubász*-ban, illetve a *Mátyás*, a *furfangos*-ban.

Ha a minden mese végén ott álló tanulságot kellene levonnom, azt mondanám: szerencsésnek tartom magam, mert eddigi életemben mindig megadatott a választás lehetősége, s hogy jól választottam-e, az majd később derül csak ki...

Vékony Anna